

Zwemmen in de natuur, slapen in de vuurtoren van Capo d'Otranto en Tito horen zingen in Lecce

Sono contento in Salento!

Na een busrit van een paar uur kom ik in Melendugno aan, een stadje niet ver van Lecce in de Salento, een streek in Apulië, de hak van de laars. Mijn Italiaanse vriendin Carmen is hier geboren. Meerdere malen heeft zij mij uitgenodigd te komen. Haar enthousiaste verhalen over de witte stadjes; de turquoise en kraakheldere zee en de natuur hebben mij nieuwsgierig gemaakt. Nu ik toch in Lecce moet zijn voor werkafspraken van mijn Italiaanse man heb ik besloten om alvast een paar dagen vooruit te reizen en samen met haar al dit moois te bekijken.

Op een pleintje met witte huisjes staat zij mij op te wachten. "Wat ben je al bruin", zeg ik als we elkaar omhelzen. "Al sinds maart ga ik iedere middag naar zee", zegt ze lachend. Rijdend door de straatjes in haar rode Fiat Cinquecento kletst ze de oren van mijn hoofd. Op de achterbank staat een tas met hapjes en een koelbox met sapjes, zodat we de hele dag kunnen gaan snorkelen, zwemmen en genieten van de kust. We rijden het stadje uit op weg naar de kust van Melendugno waar Torre Specchia, San Foca, Roca, Torre dell Orso en Sant 'Andrea liggen. 25 km ten noorden van Otranto bij het plaatsje Roca Vecchia ligt de "Grotta della Poesia". Een door de zee gevormde inham in de rotsen, volgens de National Geographic hoort deze baai bij een van de 10 mooiste natuurlijke zwembaden ter wereld. Een poëtisch plekje waar we de hele ochtend het rijk alleen hebben! Pas rond lunchtijd komt een familie met twee kinderen. Na een heerlijke

Het natuurzwembad bij Roca Vecchia

ochtend is het tijd voor de volgende baai. "Ciao", roepen we naar de twee jochies die nu al voor de 15e keer in de piscina zijn gesprongen!

Na amper tien minuten komen we aan bij I Faraglioni di s'Andrea, dat zijn rotspartijen die als geweldige natuurlijke sculpturen in zee liggen. Het is geen zandstrand maar Carmen heeft klapstoeltjes in de auto liggen. Zij vertelt dat het hier nu op zijn mooist is: "In het hoogseizoen moet je hier helemaal niet komen, te veel mensen."

Op een afstand zit een vriendelijke dikke dame, haar kinderen zijn aan het snorkelen in het heldere water en zwemmen onder een rotsboog door. Ze vertelt dat ze iedere middag na schooltijd samen met de kinderen hier naar toe komt: "Daar woon ik", wijzend op een huis in de verte. Mijn zontje is een goede visser. Bijna iedere avond eten we de zelf gevangen vis. "Wat een rijkdom", zeg ik haar, genietend van de schoonheid van de baai aan de adriatische kust.

Otranto

Het autootje brengt ons langs olijf- en eucalyptusbomen richting Otranto. We lopen door de Porta Alfonsina de stad binnen die omringt is door de Aragonese muren en het ietsje lompe kasteel uit de zestiende eeuw. De prachtige kathedraal is een van de grootste

De kathedraal van Otranto

I Faraglioni di s'Andrea

kerken van Puglia. Het renaissance roosvenster is een juweeltje en binnenin bevindt zich een crypte en een mozaïekvloer.

In de osteria bestelt Carmen *Taieddhra*, een gerecht van mosselen, rijst, courgette en aardappelen. Het lijkt misschien een vreemde combinatie maar het is erg lekker. Ook de gegrilde inktvis smaakt fantastisch en natuurlijk staat er een fles Malvasia wijn op ons tafeltje. Het uitzicht op zee waar vissersbootjes dobberen is schilderachtig. De heren aan het tafeltje naast ons vragen of we zin hebben om mee te gaan dansen. No grazie zegt Carmen, wij gaan in de vuurtoren overnachten! Verbaasd kijkend en met wat schuine opmerkingen laten we de aangeschoten *Otrantini* achter in de osteria en stappen lachend de auto in. "Dus het is geen grapje", zeg ik als we midden in een lichtbundel draaiend licht staan. "Wacht maar", zegt Carmen. "Morgenochtend als je wakker wordt zul je zien hoe mooi het hier is!"

Slapen in de vuurtoren

De volgende ochtend zie ik vanuit mijn raam de zon opkomen vanuit de Adriatische zee. Ik geniet van het moment en de geur van verse koffie. "Kom!", roept Carmen die beneden op het terras met een man staat te praten. "We kunnen met signor Francesco mee vissen!". Zittend in het schommelende vissersbootje vertelt de vriendelijke man over de oude vuurtoren Faro Palascia van Capo d'Otranto. Met helder weer kun je de eilanden van Corfu zien maar ook zijn er vaak dolfinnen, waterschildpadden en een soort walvissen die hier zwemmen, zegt hij trots. Na een simpele lunch op het terras van de Faro waar we de gefrituurde sardientjes die Francesco heeft gevangen oppeuzelen, horen we dat hier onderzoek wordt gedaan naar de flora en fauna van de prachtige omgeving. De witte vuurtoren is een plaatje, afstekend tegen de strakblauwe lucht en turquoise zee. Als we omhoog lopen langs een slingerweg vol bloemen vliegt er plots een roofvogel uit de struiken langs ons de lucht in richting zee. "Ik zou hier wel willen blijven, de zon de zee en de overweldigende natuur, wat een paradijs is het hier!" zeg ik tegen Carmen.

Gasleiding door de natuur

"Weet je wat nu zo vreselijk is. Er wordt door de regering onderhandeld over een 870 kilometer lange gasleiding die van Baku in de Kaukasus naar onze kust zal lopen. Dit mag niet gebeuren! We zijn druk met een handtekeningenactie en protesten

Vuurtoren Faro Palascia

rust, alleen vogels die fluiten, hoge cypressen, olijfbomen en grote bloeiende cactusplanten omringd door een oude muur. Als ik voor het graf van Tito Schipa sta (een belangrijke tenor uit Lecce), hoor ik plots een stem achter mij zeggen: "Iedere dag om twaalf uur wordt zijn muziek gespeeld in piazza Sant'Oronzo in het centrum".

Tenor Tito Schipa

Ik draai me om en kijk in het vriendelijke gezicht van een man met een hark in zijn handen. Iedere dag komt hij het graf verzorgen van 'Il maestro'. Tito Schipa werd in 1888 in Lecce geboren uit een Albanees-Italiaanse familie. Na een wereldwijde carrière als tenor overleed hij in 1965 in New York.

Door de porta Napoli loop ik het centrum binnen. Barok en nog eens barok. Overal zie je bijzondere figuren en motieven, beeldhouwwerk in de makkelijk bewerkbare *pietra leccese*. Lopend langs de 16e-eeuwse *Santa Croce* kerk en de Dom via mooie pleintjes, straatjes winkeltjes en galeries, zoek ik het café waar om twaalf uur de muziek gaat spelen. Lecce is een schitterende stad, vooral in deze periode. Het is half mei, nog niet zo warm en er zijn weinig toeristen. Vooral tijdens de warmste uren van de dag kun je de stad goed fotograferen want dan zit bijna iedereen

De oude dame achter de kassa is het meisje in het witte jurkje

achter zijn bord pasta. De straten en pleinen lijken verlaten. Maar wacht even tot vijf uur en alles begint weer tot leven te komen!

Roerend in mijn espresso kijk ik naar een foto waar *Caffe Quarta* op staat. "Koffie uit Lecce", zegt de dame achter de kassa. "Ik ben dat meisje met de witte jurk aan". Ineens hoor ik de stem van signor Tito die hard begint te zingen. Buiten op

het plein zie ik mensen even stil staan en aandachtig luisteren. Als ik mijn man weer ontmoet in het het stijlvolle Risorgimento Resort hotel, vertelt hij tijdens het eten dat hij die ochtend in het hotel een vergadering had in een bijzonder vertrek; de suite waar tenor Tito Schipa altijd logeerde als hij in Lecce verbleef! "Is dat even toevallig!"

lach ik, en vertel al mijn verhalen over deze fantastische dagen in Salento!

De Dom van Lecce